

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
MELYBEN MINDENEKELŐTT A KISUJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓL: TÖRÖK IMRE KISUJSZÁLLÁSI REF. LELKIPÁSZTOR.

Csel. 20. 28 Viseljetek gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeke: vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére.

Ap. csel. 20 24 Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Ur Jézustól

Jézus Krisztus szavai: Máté 10. 40. A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad, azt fogadja bé, a ki engemet elbcsátott.

**A debreceni Nagytemplom,
hol a püspökavatás történt.**

A püspökavatás.

Debrecenben ment végbe augusztus hó 15-ik napján a Nagytemplomban, melynek ábrázolatát itt láthatják olvasóink. Bár sokan sokat olvashattak már e dolog felől, leírom mégis, hogy én mit láttam e nevezetes alkalommal.

14-ikén estefelé várak a hatalmas vasuti állomásnál a hajduböszörményi vonat érkezését, mely a püspököt, Dr. Baltazar Dezsőt s családját volt hozandó. Kissé késett a vonat, mi annál inkább felcsigázta várakozásunkat. És ami késett nem mult: végre bezakatolt a gőzös s kilépett egyik szakaszából az ifju püspök. Komoly, szinte méltóságteljes arca mindenkire a legjobb hatást tette. Hátmeg mikor a főgondnok gróf Dégenfeld József zavaira

felelt az ünnepélyes csendben. Férfiás, erős-mély hangja szinte ellágyult, mintha valami szomorú sejtés lepte volna meg: „Nem tudom, mi vár itt reám — mondá — de tudom, hogy szeretet és munkásság van bennem“. Igaz-igaz, ez a kettő kell minden földi hivatás terén, különösen meg a püsköki székbén. Engem leginkább az ragadott meg, hiszen üdvözlő beszédet hallottam már sokat. hogy mikor a püspök kilépett, s aztán ment végig a perronon, utána, szinte ruhájába fogózva nyomult következetesen két kicsiny fia, mint két kicsi apród, el nem maradtak volna az édes apjoktól. Mikor az édes atyjuk beült nagy tiszteséggel Debrecen város öt gyönyörű sallangos ló huzta landauer kocsijába, a két kis legény ment szép illendőséggel utána s le is kuporodtak az atyjukéval szemben levő ülésen. Az első kocsi, melyen a püspök ült, gyönyörű volt; de még gyönyörűbb a második. Nem diszre, hiszen csak két ló huzta, de abban a püspök édes anyja ült. Ki írhatná le, micsoda érzések lehettek az édes anya szívében, mikor látta püspök fiának dicsőségét, ki, ha azután megjelenik egy-egy gyülekezetben, eléje zendülnek a toronyok harangjai: Imhol a főpap! — Ugyanazon kocsiban ült a püspök szelid arcú neje is, s kis leánya. A többi gyerek otthon maradt; vannak vagy hatan. — Ezt a kocsit, melyben az édes anya és a hitves foglalt helyet nagy sereggel vették körül a nők s szinte sirtak az örömtől, ha egy üdvözlő szót mondhattak vagy egy kézcsókot adhattak a püspök anyjának, hitvesének.

Vágtattak aztán a hintók egész sorral, s a debreceni por is, mintha aranyfelleggé vált volna alkonyi napfénynél — az új püspökék kocsija körül, aranyosan bodorodott.

Felderült az avatás napja Mindenki a főtér felé, a Nagytemplom tája felé igyekezett. Palástos papok százszámra, diszmagyarban a nagyurak, s legszebb szép ruhájába kiöltözve a legutolsó vármegyeahajdú is. Mindenki s minden ünnepélyes diszben, zászlók a paloták ormán, utcák során végig. Ahol megy már a püspökért az ötös fogat, olyan lovakon még a római pápát se viszik. Megy a „defetáció“, hívják a püspököt az alispán uram házához, tiszte-hivatala elfoglalására. Vajjon hol készült püspöki palástja, óh beh gyönyörűség, nincs a plisszéin egy pernyi hiba! Vágtatnak a kocsik, viszik a püspököt az öreg kollégium felé, holottan várják már a főtiszteletű urat az egyházkerület tanácsos rendei. Ott kérdezték meg tőle: elfogadja-e püspöki tisztét? — Hogyne, mikor szép tehetségeinek teljességével, nagyarányu munkájával küzdött érte s tette magát érdemessé. A kérdező szavakra gyönyörű beszéddel felelt, mely beszédből ennyit közlök csak itt, — igazán megkapó: „A közélet emberének tettekkel kell megköszönni a megtiszteltetést: valamint a hívőnek cselekedetekkel megbizonyítani hitét. Amennyi fogyatékos erővel az én Uram Istenem megajándékozott engemet, azt hitvalló önfeláldozással, halálomig emésztő, buzgó szerelemmel adom oda imádott mesteremnek: az istenember Jézus Krisz-

tusnak, az ő anyaszentegyházának, benne magyar református egyháznak, anyaegyházkerületemnek hűséges szolgálatára“. S ekkor megkondultak künn az összes harangok s az óriási gyülekezet — gyülesteremből, kollégium udvaráról, mentünk a Nagytemplom felé.

Tömve volt a Nagytemplom ünnepi sereggel. A püspök, főgondnok, eseperek az Urasztala körül. Egész sorpadot foglalt el a püspök családja, köztük testvére: Gábor, egykori kisujszállási tanár is. Küldöttségek, érdeklődők, városbeliek, vidékiek, férfiak, nők... és zengett, mint a vihar: Jövel Szentlélek Uristen... Reszketett az ember szive, olyan hatalmas volt az ének szárnyalása, valóban a Szentlélek fenséges ereje gyűjte egybe sok népeket, kik mondván így énekeltenek, Allelu-Jah!

Ének után a püspök mondott imát: melyet ide iktatok egész terjedelmében Presbitereink úgy ez imat, mint a püspök beszédét is különfüzetben fogják megkapni. Akit érdekel, majd kérje el tőlünk annak idején elolvasás végett.

Ime az imádság:

Mindenható Király! Bölcseségnek és szentségnek, igazságnak és szeretetnek, földi és mennyei seregeknek Istene, nekünk a Jézus Krisztus által jó Atyánk! Ki felmagasztalás vagy a hitnek; a tagadásnak megszegyenítés; ki nagy vagy a nagyokban s kicsinyekben egyaránt; kihez mérve alacsony minden magasság; kitől száll alá s kihez visszarágyog a harmat piciny gyöngyétől kezdve minden áldások dicsősége; ki a napban a melegség, a csillagokban a fény, a természetben az erő, lelkünkben a boldogság, szenvedésünkben a gyógyulás; nyomoruságunkban, bűneinkben a szabadulás, jövőnkben a remény, az örökkévalóságban az

idvesség vagy; neked áldozik a magános órák rejtett fohásza, neked a hivek nyilvános gyülekezete, melyet bűnbocsátó jósággal „szentek gyülekezetének“ lenni méltóztatol.

Érezzük és vallást is teszünk róla, hogy ez a méltóság nem az igazság mérlegének törvénye, hanem a Te jóságod teljessége szerint koronáz minket; hiszen mi mindnyájan gyarlóság edényei és bűnnek gyermekei vagyunk; bujdosó vándorok e világon, hol „minden ami van, hiábavalóság“ ahhoz mérve, mi a világ mulása után várakozik veánk.

Micsoda a mi *épségünk* és *erőnk*, mely gyorsan mulik virágnak színével, illatával; csak a gyengeség bántását, a nyomoruság keresztjét hagyja nálunk, mihelyt hervasztásod szele reá fuval? Micsoda a mi *tudományunk*, mely kétséggel születik, élete kísérlet és csalódással hal meg? Micsoda a mi *bölcsességünk*, amely elfelejti a multat, a jelent elszalasztja és a jövődöt nem ismeri? Bizony csak bolondság Te előtted, örök világosság kutfeje előtt! Micsoda a mi *tisztaságunk*, a mi cselekvésünk, szólásunk, gondolkozásunk és kívánságunk ezer kézzel von a por felé és sok titkos és nyilvános bűnökkel megtisztátalanít? Bizony nincs közöttünk Te előtted csak egyetlen is, aki „meg nem csalná magát, ha azt állítja, hogy nincsen benne bűn“. Micsoda a mi *méltóságunk*, amit egymásnak adhatunk, ahhoz a dicsőséghez képest, mellyel téged a világ teremtésének hatalma, megtartásának ereje, igazgatásának bölcsessége, a mi megigazittatásunk kegyelme és a Szent Fiad által szerzett idvesség jósága Istennek lenni megbizonyít?

Micsoda ez a méltóság is, amellyel szolgálid közül egy hasonlatost anya-szentegyházad rendje vezéri helyre állít? Hivalkodónak gyertyaláng, mely körül repkedve minden arravalóság látszatát elégeti; alázatosnak aggodalom, amit a teher és erő visszás mértéke nem hagy elnyugodni.

Leborulunk mindnyájan előtted nagy Isten és amig semmiségünket beismerve előtted megalázkodunk, a hála fonja lelkünket körül, hogy még sem vetsz el minket orcád elől, hanem *fiaiddá fogadsz* és ezzel a nagy tiszteséggel megékesítesz minket. Ez a mi közös fényünk

egyetlen és egyenlő méltóságunk; ez a drága kő, ez a korona az idvesség szent háztartásának királyi adományai között.

Ezt a *fiúságot* megbecsülni tégy állandóan képesekké minket. Ebben egyesíts; ezzel *fűzd össze testvérré a lelkeket*. Ennek örömevel gazdagítsd meg földi s tedd tökéletessé sirontuli életünket, hogy lássuk benned szüntelen az *Atyát*, kinek parancsát követni, törvényét betölteni, jóságát meghálálni keljünk magasztos versenyre mindannyian.

Igy hozd mind inkább közel a *szent nép, királyi papság országát*, mely a Te országod; hol a munkát nem a haszon, hanem a lelkiismeret jutalmazza meg, hol a nagyságot a szolgálat, a méltóságot az alázatosság mértéke méri. Hol igát viselni gyönyörűség, terhet hordozni könnyű; szenvedni öröm, meghalni boldogság, minden minden Annak szolgál, Arra mutat, aki a kezdet és a vég: Te néked, Te reád ég és föld dicső királya, nagy Isten, jó Atyánk! Amen.

Imádság után a püspökbeavatásnak sziveket megindító szép jelenete következett: a püspök térdre borult az Isten előtt. A három legidősebb esperes akkor az első keresztyéneknél is szokásban volt „kéztőretételét“ vitte véghez, kezöket vetették az Ur előtt leborulva alázkodó, imádságos gondolatokkal buzgólkodó püspök fejére s a Szentháromság egy örök Isten nevében áldást-kértek reá onnan felülről. — Még egy hatalmas beszédet mondott a püspök, melyben terveit céljait, mintegy programját fejtette ki. E beszédet is megkapják egész terjedelmében összes presiterbeink, s ha más egyháztagnak is olvasni akarnák, nekem egy példányban megvan, bármikor odakölcsönözhetem elolvasás végett.

Déli 12 órára járt az idő, mikor a püspökavatás templomi része véget ért. Nem kis feladat várt az új püspökre most. 33 vagy hány küldöttség várta rendben hogy üdvözöljék, s azok ékes üdvözlő beszédére kellett válaszolnia. Fekete egyszerű palástos papok üdvözlő seregei mellett ott voltak a vármegyék, városok diszruhás, mentés-forgós küldöttségei is. Jöttek a Luther-köpenyeges evangélikusok-aranyhimzéses ékes reverendák, selymes bársonyos római és görögkatholikusok; ott voltak Izrael késői utódai, s az ősz pap héber nyelven áldotta el ifju püspökünket. Jött csörgő kardjával, aranysujtásos gyönyörű öltözetével a katona tisztikar s a derék tábornok uram katonásan vágta ki a szót, mire mint a tornyok mélyhangu harangja zengett a püspök örök békét kívánó szózata: Én a miliciának barátja nem vagyok ugyan, de . . . stb.

A küldöttségek egyikébe másikába besorakozva Kisujszállásról 4-en vettünk részt az ünnepélyes üdvözlésben.

3 órára járt az idő, mikor a diszebed megkezdődött. 500-nál több ember tányér és kanál csörgése közben. A kuruc reformátusok püspökét megérkezésükkor a Rákóczy-indulóval köszöntötte a zenekar, leves fölött meg az örökszép deáknóta sirt: Óh Tihany-nak riadó leánya! . . .

Im ezeket láttam, hallottam, tanultam.

Uristen, áldd meg a magyar Siont, áldd meg nagyjait, kicsinyeit mind köz- mind tanácsos rendeit!

Régebbi református püspökök.

Tanuja lévén a mostani püspök avatásnak, s már egy másiknak, s harmadiknak is, — az a gondolatom támadt, hogy a nem nagyon régi időben regnált superintendensekről írjak valamit.

Nem emlegetvén hosszasan a nagy **Sinai Miklóst**, ki 1791-ben lett püspökké, de mert a világi férfiakat az egyház kormányzatából ki akarta zárni, a különben hatalmas tehetségű, mély tudományu ember püspöki méltóságától megfosztatott s 200 forintnyi évdíjon tengette életét számos tagu családjával.

Nem tárgyalom **Hunyadi Ferencz** superintendens dolgait sem, kinek püspöki működését nagyon megbénítá a hatalmas Sinaival való küzdelem.

Budai Ézsaiás püspöknél veszem fel csak a szót, ki 1822-től—1841-ig volt superintendens. Egy történetíró az Ur égő csipkebokrának nevezi Budait, ki nemzetének, hazájának, vallásának világitott és fénylett úgy pedig, mint csak kevesen a reformáció hajnalának felderülése óta. Hogy szegény fiu volt, s hogy igyekezetével, nagy eszével Isten után vitte sokra: leirjam-e? Hány nádfedte házból származott ki már igazi nagy ember, korának büszkesége! Budai is így. Ismerte hona, ismerte a külföld. Anglia s Németország csodálták a tudós magyart, küldték fejére a doktori koszorukat. Itthon tanár, pap, végül püspök is. Az ő hatására mondta ki a debreceni kollégium kormányzótestülete, hogy „minden tudományok magyar nyelven tanitassanak.“ Az alakulófélen levő magyar tudós társaság — az akadémia — első nagy gyűlésén 1831-ben tiszteleti tagjává avatja Budait. — Ennyi érdemkoszoru után az Isten keze is tett szivére egyet: bölcs

tetszéséből az Ur: töviskoronát. A 69 éves öreg Budai — a temérdek tudományos buvárlás, szellemi munka után lelkében összeroskadtt, hat évig volt élőhalott, mely állapotából szenvedései közül 1841-ben ment át az „életre“, az örökéletre. Utóda lett a püspöki méltóságában:

Szoboszlai Pap István. Megnyerő külsejű, kiváló templomi ékesszólással megáldott ember. Deáki pályája végeztével debreceni ispotálytemplomi pappá választott s a debreceniek, mivel nem értek elegenden be a kis ispotályi templomba, az ablakhoz támogatott lajtorjákra hágva lesték ajkairól a szót. — Emelkedett aztán hivatalaiban, rohamosan. Előbb debreceni belvárosi pap, aztán az országgyűlés papja Pozsonyban, egyházkerületi jegyző és végre püspök. Mint debreceni papnak előbb 400, majd 600 frt. fizetése volt, mint püspöknek 300 frt. (Ma a debreceni lelkészi jövedelem körülbelül 8000 korona, a püspöki felül van 20 ezeren) — Adósságok terhe alatt roskadozott, mikor 1855-ben a fekete szárnyu rém, a cholera csapott le rá, s a méltóságokkal, kitüntetésekkel elhalmozott ember por és hamu lett.

Balogh Péter püspök követte őt, ki előbb szalontai pap s esperes volt. Nehéz időkben kormánykodott, mikor a hazát, s az egyházat egyaránt el akarta nyomni meg akarta régulázni a győzelmében tomboló ellenséges hatalom; mikor odavergált, a „nimet“, hogy lábkapcája legyen az eltaposott magyar, 1848—9. után. Szomorú idők! — Ekkor történt, mint már másutt le is irtam, hogy a császár által kiadott, egyházunk megrendszabályozását célzó nyílt parancs ügyében gyűléstartásra se

reglettek össze az atyák a debreceni egyik templomban.

Persze katonaság kapta körül a gyűléstartás helyét, fegyverek csörögtek, még a nagy ágyuk is elődöcögtek. Az osztrák tiszt nagy irást tartva a kezében, melyen majdnem akkora pecsét volt, mint a holdnak karimája, megjelent a templom ajtajában s a császár nevében betiltá a gyűlést, — Balogh Péter püspök pedig, nézzetek az arcképére! — visszavágott: Én pedig a királyok Királya nevében megtartom a gyűlést... És megtartották. A császár pedig a nyílt parancsot visszavonta. Bölcs embernek tartom érte! — Hát ilyen ember vala Balogh Péter superintendens!

Balogh Péter
püspök.

A szelidlelkű **Révész Balint** püspök lépett nyomába a méltóságban.

Földi arcának vonásait ime közreadom.

Én személyesen ismertem őt. Gyermekekoromban is hallám már gyönyörű imáit. Oh ugy esztendő utolsó délutánján, mikor boldogult atyámmal elmehettünk a Kistemplomba, hol a püspök ur imádkozott, beh boldog is voltam. Most is hallom, pedig egy pár évtized választ el attól a pillanattól, mikor Révész püspök kezdi az imát: Örök Isten, kinek létedben nincsenek esztendők, ... — szinte hallhatóan vert a szívünk, maiak és tegnapiak szive

mikor hívta püspök az Örökkévalót. Az imádságmondás volt az ő ereje; irni, de kivált mondani, ki tudott ugy imát, mint ő? Deák koromban, legátus fővel, hány-szor olvasám gyönyörű imádságait, s olyankor tisztes arca is elem állott amugy képzeletben szózatát is hallani véltem s tanultam tőle imádkozni. Később segédlelkész lettem oldalán néhány napig, alig valamivel több idő egy ó apnál, mert a szép öreg ember lezárta szemét. Imádságos ajka elnénu vázibogó lengett a Nagytemplom orgonáján az ének a nagy várnégyszögnél a szőlő gumnak ud-

varán Révész Bálint ravatala fölött:
 A fájdalmak éles nyilai
 Leverék az én erőmet...
 Így történt 1891. őszén!

De Révész püspök ma is él, imái
 száz meg száz katedrábó' zengenek;
 családok asztalán szerteszét sok ezer
 példányokban ott vannak imádságai:
 „Isten az én szívemnek kösziklája“.

Az ő elköltözése után **Kiss
 Aronra**, az ősz pátriárára szállott
 a püspöki palást, majd **Eröss Lajos**
 viselte csekély időig s most Baltazár
 püspök vállaira tette Isten akarata és
 kegyelme!

Külföldi hitrokonaink hazánkban.

Nagyszerű dolgok fognak történni
 e f. szeptember hó: 20-ika táján
 Budapesten Négyszeres nagy gyűlés
 lesz ott. A Magyar Protestáns
 Irodalmi Társaság, mely a Koszoru
 című füzeteket, meg más hasznos vallási iratokat
 adja a kezeinkbe; — aztán a Kálvin
 szövetség, melynek célja a magyar
 kálvinista egyház hiveit a társadalmi bajok
 felderítése, megelőzése és orvoslása végett
 egyesíteni, őket az evangéliom és Kálvin
 szellemében a keresztyén társadalmi munkára
 előkészíteni, képezni, nevelni és rábirni;
 — továbbá az Országos Református
 Lelkészegyesület, melyet Baltazár
 püspök hozott létre, egyesítendő annak
 keblében testvéri egységre az összes
 magyar kálvinista lelkészeket; s végre a
 Presbyteri Világszövetség: — im e
 négy mind gyűlést fog tartani.

Ezuttal az utóbbiról írok bővebben.

Mikor 1909 ben Helvéciában jártunk
 volt, külsőországi hitrokonaink csodálkozva
 látták, hogy Európa közepe táján, az ő

Révész Bálint püspök.

hazájuktól napkeletre van egy nép, a magyar,
 melynek földén millió számmal vannak
 Kálvin követői. Figyelmük ettől kezdve
 különösebb mértékben fordult felénk. Tudósaik,
 küldötteik hozzánk ellátogattak (a
 múlt hónapban is láttam D-brecenben egy
 holland egyetemi tanárt!), nálunk Kisuj-
 szálláson is megfordult Fermó svájci ezredes
 és Phildiusz Keresztély, aztán irtak
 rólunk ismertető cikkeket s könyveket;
 tetteikkel is segítségünkre jöttek, Genfben
 magában 5 magyar ifju tanulhat ingyen az
 egyetemen ellátják minden szükségessel, a
 legutolsó falat kenyérig.

Most meg úgy gondolták ki hittestvéreink,
 hogy a világgyűlést, illetve annak
 egy tanácskozmányát Budapesten, a mi
 hazánk világszép fővárosában fogják tartani.
 Ugy is lesz.

Azért közlöm ezt kis ujságomban egyrészt, mert annak idején, mikor Genf-ből hazakerültem, többen mondták városunk polgárai, kálvinista testvéreim közül, hogy ha szóltam volna idején, ők is rászánták volna a gyönyörű utra magukat; másrészt meg azért is írok erről, hogy külföldi vendégeink előadásának angolról-magyarra, a mi tudósaink előadásának magyarról-angolra fordítása általában a nagy gyűlés tartásának költségeihez hozzájárulás iránt megkerestett a mi kisujszállási egyházunk is, — minden többi református egyházközség is.

Ugy áll ugyanis a dolog, hogy végre leirjam, mit címül jegyeztem — miszerint 50 vagy 60 külföldi hitrokonunk jön el messze földekről hozzánk, testvéri üdvözölésre, látogatásra, tanításra és tanulásra Angliából, Svájcban — sőt Amerikából is. Mind előkelő, nagyrangu, tudós emberek, s a szó teljes értelmében keresztyének. Jönnek, nem törődve költséggel-fáradtsággal. Utaznak a maguk költségén, 100 meg ezer mérföldről, az Oceánon túlról, hogy minket lássanak, bátorítsanak, szeretetükről megbiztassanak. Értünk, az evangéliomért, az Isten országáért, a Krisztusért teszik ezt keresztyéni, mivel lelkük égő buzgóságával Mathews ur (Metyuz) a 85 éves főltikár

is itt lesz, megifjodik a krisztusi szeretet hevében. Pedig az ily idős ember azt se tudja, hazatérhet-e otthonába többé, mikor ily nagy utra indul? De hát a Krisztus, hajh ő meg mit tett miérettünk? — Itt lesz magyar nevével a genfi jóbarát Claparade Sándor is. Jönnek külföld asszonyai közül is egynehányan, kik a magyar nőket kívánják tanítani a világ ujáteremtője, a Jézus Krisztus felől.

Persze nemcsak Budapestet nézik meg külföldi nagy vendégeink, hanem a következő utiterv szerint járnak be hazánkat:

Szeptember 9-én Pápára érkeznek, este Komáromba, 11-én Érsekújváron — a Vág folyó völgyén és Zsolnán át a Csorba tóhoz, majd 13-án Poprád-Felka, Kassa, Miskolc, Sárospatak, onan Bátor-Királyháza-Szatmár, 15-én reggel Debrecen, majd 16-án onnan Püspökladányon át Kolozsvárra, honnan 18-án esti fél 7 órakor Kisujszálláson is átrobogva a gyorsvonattal Budapestre érnek. Vajjon lesz-e közülünk ki meglátja őket; lesz-e, kit ily ügyek érdekelnek?

Ha meglátnám őket — ha megengedné ezt az én nagy örömömre a jó Isten! — leírom majd tapasztalataimat.

Isten hozza őket, s Isten áldja meg bejövetelüket, kimenetelüket!

Apró történetek.

Egy gyülekezet új templomot szándékozott építeni, s midőn e felett a templomban tanácskoztak, egy gazdag ember, aki egyedül dicsekedhetett földi kincscsel a gyülekezetben, 50 frtot ajánlott a régi templom kiigazítására. De abban a pillanatban leesett egy vakolatdarab, s fájdalmasan fejtetőn ütötte Mire így szólt: »Atyámfiai, nem jól mondtam: adok 500 frtot.« »Uram Isten, üsd főbe még egyszer!« — kiáltja egy buzgó atyafi a tömegből.

Felelős szerkesztő: **Török Imre** kisujszállási ref. lelkész.